

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/68/2017
Identifikačné číslo spisu:	1202899978
Dátum vydania rozhodnutia:	21.11.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1202899978.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ N.. Y. F., bývajúceho v Z., I. XX, 2/ N.. Q. F., bývajúcej v Z., I. XX, obaja zastúpení JUDr. Angelikou Bůžek, advokátkou v Bratislave, Björnsonova 14, proti žalovaným 1/ H. P., bývajúcej v X., W. XX, zastúpenej JUDr. Jurajom Hadrbulcom, advokátom v Bratislave, Riečna 2, 2/ Y. P. R., bývajúcemu vo P. T., o určenie platnosti odstúpenia od zmlúv a vypratanie bytu, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 17 C 4/2002, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 8. februára 2016, sp. zn. 6 Co 589/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom z 12. novembra 2013 č. k. 17 C 4/2002-360 žalobu žalobcov zamietol a uložil im spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanej 1/ náhradu trov konania vo výške 657,47 eur na účet jej právneho zástupcu a žalovanému 2/ náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na ustanovenia § 588, § 747 ods. 1, § 749 ods. 1 a 2, § 750 a § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že žalobcovia ako predávajúci sa so žalovanou 1/ ako kupujúcou dohodli v zmluve o prevode vlastníctva bytu, že kúpnu cenu zaplatí čiastočne pred podpísaním zmluvy a druhú časť po podaní návrhu na vklad kúpnej zmluvy do katastra nehnuteľnosti, v oboch prípadoch do úschovy žalovaného 2/. Keďže kupujúca si svoju povinnosť preukázateľne splnila, nemohlo dôjsť na jej strane k omeškaniu a tým k platnému odstúpeniu predávajúcich od kúpnej zmluvy. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že k omeškaniu dlžníka nedochádza ak sa dlhu zbavil, aj keď nie do rúk veriteľa, ale iným spôsobom, ktorý zákon pripúšťa, prípadne, ktorý vyplýva z dohody strán ako náhradný spôsob plnenia dlhu. Ďalej konštatoval, že podľa článku V bodu 5 zmluvy o prevode vlastníctva bytu vyplývala povinnosť uschovávateľa vyplatiť uschovanú sumu predávajúcim, preto sa žalobcovia mohli domáhať jej vyplatenia priamo od žalovaného 2/. Nakoľko si žalovaná 1/ svoju povinnosť preukázateľne splnila, odstúpenie od zmluvy nebolo v súlade s obsahom dohody, konkrétne článku VI bod 6 zmluvy. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 80 písm. c/ O.s.p. s tým, že v časti o určenie neplatnosti zmluvy o

prevode vlastníctva k bytu bol daný naliehavý právny záujem na takomto určení, pretože bez tohto určenia by sa v prípade úspechu nemohli žalobcovia ako pôvodní vlastníci nehnuteľnosti domáhať zápisu vlastníckeho práva na katastrálnom úrade. V časti o určení, že žalobcovia platne odstúpili od zmluvy o úschove peňazí súd prvej inštancie uzavrel, že tento návrh bol zamietnutý z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na takomto určení, nakoľko v tomto prípade sa žalobcovia mohli domáhať svojich práv priamo žalobou na plnenie a určení. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Odvolací súd na odvolanie žalobcov rozsudkom z 8. februára 2016 sp. zn. 6 Co 589/2014 napadnuté rozhodnutia súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie poukázal na kúpnu zmluvu, jej čl. V bod 5, podľa ktorého uschovávateľ - žalovaný 2/ vyplatí žalobcom zloženú cenu za splnenia podmienok uvedených v zmluve o úschove peňazí. Odvolací súd konštatoval, že účastníci si takto zmluvne dohodli platobné miesto na splnenie dlhu podľa ustanovenia § 562 Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovenie je výnimkou splnenia dlhu zásadne veriteľovi. Žalovaná 1/ si splnila svoj záväzok zaplatiť žalobcom kúpnu cenu tým, že zložila finančné prostriedky v hotovosti do depozitu uschovávateľa, tak ako to bolo dohodnuté v zmluve o prevode vlastníctva k bytu, ako aj v zmluve o úschove. V súvislosti s odvolacími námietkami žalobcov poukázal na čl. V bod 5a a bod 5b kúpnej zmluvy, kde bolo jasne a zrozumiteľne medzi zmluvnými stranami dohodnuté, že žalovaný 2/ vyplatí kúpnu cenu za podmienok tam presne špecifikovaných, z čoho vyplynulo jednoznačné splnomocnenie pre realitnú kanceláriu (žalovaného 2/), pričom súhlasné stanovisko žalobcov a žalovanej 1/ vyplýva aj z čl. VIII bod 1 kúpnej zmluvy. Odvolací súd preto konštatoval, že vzhľadom na tieto skutočnosti nedošlo k omeškaniu dlžníka, žalovaná 1/ sa uhradením kúpnej ceny zbavila dlhu, síce nie priamo do rúk veriteľa, ale spôsobom, ktorý zákon jednoznačne pripúšťa, a ktorý vyplynul z dohody všetkých zúčastnených strán ako náhradný spôsob plnenia dlhu. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia. Jeho prípustnosť vyvodzovali z § 237 písm. f/ a § 238 ods. 2 O.s.p., nakoľko sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného vo svojom zrušujúcom rozhodnutí v rámci tohto konania. Namietali, že opätovne nedošlo zo strany súdov k riadnemu a vyčerpávajúcemu odôvodneniu rozhodnutí. Z uvedeného dôvodu je v danom prípade konanie, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané, postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolatelia uviedli, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je okrem opisu skutkového stavu v zásade opätovným prepisom predchádzajúcich rozhodnutí vo veci samej, čo nezodpovedá požiadavke na presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Namietali opätovnú absenciu posúdenia vzájomného vzťahu medzi zmluvami o prevode vlastníctva bytu a o úschove peňazí, a tiež absenciu odôvodnenia, na základe čoho dospel odvolací súd k záveru, že uzavretím zmluvy o úschove si účastníci dohodli platobné miesto a splnenie dlhu. Dovolatelia mali za to, že zmluva o úschove nemá povahu solučnej zmluvy, t. j., nemá účinok splnenia záväzku, zo strany žalovaného 2/ nedošlo k prevzatíu dlhu, a zároveň žalovaný 2/ nebol zo strany žalobcov splnomocnený k prevzatíu dlhu. Dovolatelia tiež uviedli, že v čl. V kúpnej zmluvy si zmluvné strany konkretizovali iba spôsob vyplatenia kúpnej ceny, čo sa napokon odrazilo aj v zmluve o úschove. Predmet úschovy (peniaze) i naďalej zostali vlastníctvom žalovanej 1/. Dovolatelia napokon konštatovali, že v konaní bolo preukázané ich účinné odstúpenie od kúpnej zmluvy i zmluvy o úschove, čoho následkom sa v zmysle § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka zmluva zrušuje od začiatku (ex tunc), čo vyvoláva stav, ako by záväzok nikdy nebol vznikol. Na základe uvedeného navrhli, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná 1/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že ho nepovažuje za dôvodné a nestotožňuje sa s tvrdeniami uvádzanými žalobcami. Dovolanie nie je prípustné, keďže postupom súdu sa žalobcom neodňala možnosť konať pred súdom a odvolací súd sa neodchýlil vo svojom rozhodnutí od predchádzajúceho rozhodnutia najvyššieho súdu. Navyše uviedla, že dovocatelia v dovolaní prevažne napádajú právne posúdenie veci, a zároveň z dovolania nevyplýva ako konkrétne mali súdy odňať žalobcom možnosť konať pred súdom. Povinnosť uhradiť kúpnu cenu si splnila, a to spôsobom dohodnutým v kúpnej zmluve, druhú časť kúpnej ceny zložila do úschovy žalovanému 2/ v zmysle kúpnej zmluvy a skutočnosť, že žalovaný 2/ ako uschovávateľ túto časť kúpnej ceny nevyplatil

žalobcom, nemôže napĺňať dôvod odstúpenia od kúpnej zmluvy pre jej nesplnenie povinnosti uhradiť kúpnu cenu včas. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobcov odmietol ako neprípustné.

5. Žalovaný 2/ vyjadrenie k dovolaniu nepodal.

6. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „C.s.p.“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo.

8. Vzhľadom k tomu, že dovolanie žalobcov bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti O.s.p., dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované a prípustnosť podaného dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 238 O.s.p. účinného do 30. júna 2016.

9. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (por. napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

10. V súlade s povahou dovolacieho konania a dovolania tento mimoriadny opravný prostriedok nielenže nie je v Občianskom súdnom poriadku normatívne upravený ako „ďalšie odvolanie“, ale ani nesmie byť (účastníkmi konania ani súdmi) vnímaný ako „skryté odvolanie“. Výplýva to aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej prieskum právoplatných súdnych rozhodnutí musí rešpektovať princíp právnej istoty a podliehať určitým pravidlám.

11. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

12. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

13. V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

14. Dovolací súd je podľa ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. viazaný rozsahom dovolania i uplatnenými dovolacími dôvodmi. Obligatorne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež inými vadami len vtedy, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

15. Zákonné ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

16. Dovolatelia vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietali a tieto vady nevyšli najavo ani v dovolacom konaní.

17. Vzhľadom na námietky dovolateľov a tiež s prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., dovolací súd kládol dôraz na skúmanie tej vady, ktorej existenciu dovolatelia v dovolaní namietali (§ 237 písm. f/ O.s.p.), a to , že im bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že opätovne nedošlo zo strany súdov nižších inštancií k riadnemu a vyčerpávajúcemu odôvodneniu ich rozhodnutí.

18. Judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) už dávnejšie považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za „inú vadu konania“, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach, proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (por. napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015).

19. Na rokovaní občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. V preskúmvanej veci obsah spisu v ničom neodôvodňuje uplatnenie druhej vety predmetného stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len takých ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry ESELP. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

20. V tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že všeobecný súd (súd prvej inštancie a odvolací súd) nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04).

21. Dovolatelia nedôvodne argumentujú, že rozhodnutia súdov nižších inštancií sú nepreskúmateľné; pričom za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcov; ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom (o taký prípad tu ale nešlo). Z hľadiska náležitostí vyžadovaných ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., na riadne odôvodnenie rozsudku je postačujúce, ak súd v odôvodnení stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia.

22. Po preskúmaní obsahu spisu dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie uvádza podrobne skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská oboch procesných strán k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Celkom jednoznačne z neho vyplýva, ako odvolací súd rozhodol, na ktoré skutkové okolnosti vzal zreteľ, k akým skutkovým zisteniam dospel a ako ich právne posúdil. Z jeho odôvodnenia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia relevantných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd sa podrobne venoval obsahu relevantných ustanovení predmetných zmlúv a to ako kúpnej zmluvy, tak aj zmluvy o úschove, ich vzájomnému vzťahu a zreteľne zdôvodnil svoje závery o tom, že žalovaná 1/ svoj záväzok zaplatiť žalobcom kúpnu cenu splnila tým, že zložila finančné prostriedky v hotovosti do depozitu uschovávateľa, a taktiež že účastníci si zmluvne dohodli platobné miesto a splnenie dlhu podľa § 562 Občianskeho zákonníka prostredníctvom čl. V bod 3 a 5 kúpnej zmluvy. V otázke nedostatku naliehavého právneho záujmu na určení, že žalobcovia platne odstúpili od zmluvy o úschove peňazí, odvolací súd poukázal na dôvody uvedené v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré dovolací súd posúdil a ich vysvetlenie považuje za dostatočné. Odvolací súd rovnako detailne popísal úvahy týkajúce sa spôsobu vyplatenia kúpnej ceny, ktoré ho viedli okrem iného k záveru že žalovaný 2/ vystupoval v danom prípade iba ako sprostredkovateľ a uschovávateľ a nie ako zmluvná strana. Dovolací súd zároveň poukazuje na to, že odvolací súd sa zodpovedne a jasne vysporiadal so všetkými námietkami dovolateľov uvedenými v odvolaní.

23. Pokiaľ žalobcovia v dovolaní namietajú právne posúdenie veci súdmi nižších inštancií v otázke záväznosti zmluvy o úschove, vyplatenia kúpnej ceny, či posúdenie platnosti ich odstúpenia od zmluvy, namietajú tým nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) K tomu dovolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá (por. tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

24. Vzhľadom na obsah dovolania zostávalo v danom prípade posúdiť, či dovolanie nie je prípustné podľa § 238 ods. 2 O.s.p. Prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 2 O.s.p. zakladá, ak právny názor dovolacieho súdu (súdu rozhodujúceho o mimoriadnom dovolaní), ktorý bol vyslovený v jeho zrušujúcom rozhodnutí, nebol v ďalšom konaní odvolacím súdom rešpektovaný. Toto ustanovenie sa vzťahuje na názor dovolacieho súdu, ku ktorému dospel pri skúmaní otázok tak hmotnoprávnej, ako aj procesnoprávnej povahy. Aj podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky zodpovedá ustanoveniu § 238 ods. 2 O.s.p. taký výklad, ktorý umožní meritórne posúdenie veci z hľadiska stretu odlišných právnych názorov na výklad právneho (hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho) predpisu (porovnaj II. ÚS 18/05, I. ÚS 186/2008). Ustanovenie § 243d ods. 1 O.s.p. (rovnako § 243d ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.), ktoré zakotvuje záväznosť právneho názoru zaujatého v rozhodnutí dovolacieho súdu, vedie súd nižšieho stupňa k tomu, aby neopakoval predchádzajúce nedostatky procesného alebo hmotnoprávneho charakteru.

25. V danom prípade Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 22. marca 2012 sp. zn. 4 Cdo 163/2011 zrušil v poradí prvý rozsudok odvolacieho súdu z 26. novembra 2008 sp. zn. 4 Co 385/2007 a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ktorým zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, nezodpovedalo požiadavke riadneho a presvedčivého odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Z dôvodov vyššie uvedených pristúpil dovolací súd k posúdeniu, či sa súdy oboch nižších stupňov opäť vytýkanej vady nedopustili a dospel k záveru, že im v danej veci nemožno vytýkať nerešpektovanie právneho názoru dovolacieho súdu zaujatého v jeho zrušujúcom uznesení. Odvolací súd závery vyjadrené v tomto uznesení rešpektoval a odstránil vytknutý (procesný) nedostatok tým, že odôvodnil svoje rozhodnutie presvedčivo a v súlade s požiadavkami kladenými na odôvodnenie súdneho rozhodnutia ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. V neskoršom rozhodnutí sa teda odvolací súd nedopustil zopakovania toho, čo bolo vytýkané jeho skoršiemu rozhodnutiu.

26. Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti podľa § 238 ods. 2 O.s.p. Preto najvyšší súd dovolanie žalobcov ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

27. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.